

EEN SPOEDKLUS VOOR MA ROOS

Ruimtevaartingenieur Edward Murphy leefde van 1918 tot 1990 en hij had dagen waarop hij niet de opgewektste mens van de wereld was. Jan Prins dacht aan hem nadat hij op een hardhandige manier door huishoudster Marianne uit bed was getrommeld, ontdekte dat hij tegen zijn gewoonte in geen schone kleren had klaargelegd, een steentje voelde in een sok nadat hij zijn schoenen had aangeschoten en de halve trap afgleed omdat hij door haast en boosheid een trede miste.

‘En dan te bedenken dat ik nog maar net wakker ben,’ foeterde hij, terwijl hij op één been naar de keuken hopste. ‘Hoe zei Murphy het ook weer?’ Hij stond een ogenblik stil, haalde adem en mompelde: ‘Anything that can go wrong, will go wrong. Als er iets verkeerd kan gaan dan gaat het ook verkeerd.’ Hij hopste verder terwijl hij de sok met het hinderlijke bobbeltje uittrok, verloor zijn evenwicht en knalde tegen de keukendeur die met een klap tegen de muur sloeg. Op dat moment gebeurden er twee dingen tegelijk: Jan rolde de keuken in en Marianne liet een ei vallen dat ze boven een pan had gehouden. Door de schrikbeweging die ze maakte, kwam het ei terecht op de rand. Het brak en struif liep in de pan (ongeveer een derde) en langs de rand (twee derde) tot in het vuur waarna een geur door de keuken trok die minstens zo erg was als die van aangebrande melk.

‘Raam,’ hijgde Marianne terwijl ze de pan van het vuur rukte en in de gootsteen smeed. ‘Doe dat raam open anders krijg ik die lucht vandaag niet meer weg.’

Jan krabbelde meer naar het raam dan hij liep en gaf een ruk aan de kruk.

‘Wat?’ zei hij, terwijl hij naar de losse kruk in zijn hand keek. ‘Hoe?’

‘Die had je vorige week vast zullen zetten.’ Marianne zei het tussen haar tanden door en ze keek of ze ging bijten. ‘Duw die kruk terug en draai voorzichtig. Dat raam moet en zal open.’

Het lukte Jan bij de derde keer en allebei zogen ze frisse lucht naar binnen. Daarna pakte Marianne een spons en drukte die in Jans handen. ‘Jij maakt de pan schoon, ik doe het fornuis. Zorg er voor dat de buitenkant brandschoon is en dat nergens een stukje eierschaal zit. Je weet wat je vader doet als hij straks een stuk schaal tussen zijn kaken voelt kraken.’

Jan pakte de pan, pulkte het hard geworden struif er voor een deel af en zei voorzichtig: ‘Ik dacht dat er haast was. Ik moest mijn bed uit, meteen, opschieten, tempo. Waar was dat goed voor?’

‘Voor later,’ zei Marianne op ferme toon. ‘Nu zijn we de keuken aan het schoonmaken, daarna is er tijd voor haast.’

Zuchtend wreef Jan de pan tot-ie blonk en geduldig wachtte hij tot Marianne de laatste restjes ei van het fornuis had geschraapt.

‘Arie belde,’ zei ze nadat ze goedkeurend naar de pan had gekeken. ‘Hij had weer eens een haastklus. Voor zijn moeder, zei hij, en dan bedoelt hij: echte haast. Hij had jou er bij nodig en ... Wat nou weer.’

Jan schudde zijn sok uit en zag een pinda wegstuiteren. ‘Ik had er al kunnen zijn, jandokie,’ zei hij nijdig.

Marianne pakte een spatel. ‘Geen gesnauw, Jan, pas op.’

‘Ja,’ zei Jan snel. ‘Goed. Ik bedoel: haast. Mag ik nou weg?’

Marianne deed een greep in een keukenkastje. ‘Hier, twee boterhammen voor onderweg. Ik wil dat je wat eet in de ochtend en s